

ДЕЛТА ТЕ

THE CITY
CAMPS

YOU ARE
NOT ALONE

15 юни 2007 г., брой 15, сезон III, www.els-plovdiv.com

Цена 50 ст.

Председателят и
зам.-председателят
на УП

4

Незадоволен и
излъган

5

Интервю с
бишките
редактори

6

Новите седем
чудеса на света

8

А сега накъде...

10

Няколко съвета
за лятната
ваканция

13

На добър път, скъпи приятели!

Още един 23 май. Още един випуск, ще не ще, трябва да се раздели с гимназията. Ден, в който те, а и ние покрай тях, правят своята равностойка за изминалата ера, наречена ЕГ „Пловдив“. Имаме навика да помним лошите моменти.

Но с прикрита радост и нотка на надежда разбо-

рах, че за випуск 2007 моментите на споделена радост, искрено приятелство и незабравими, щастливи обрати на съдбата изпълват душите им с трепет. Всичко лошо се забравя.

Под звуците на собствена мелодия учениците излязоха за последен път от гимназията като учени-

ци.

Тези песни, заедно с „Клетва“, ще осветяват пътя им. Ще им напомнят какво са оставили тук и какво са взели със себе си. А това е преди всичко безгрижието.

На страница 7

Да тичаш или не? Не ми задавайте въпроса!

Напрежение, очакване, тръпка, конкуренция. Разбира се, че става дума за ежегодната щафета на ЕГ „Пловдив“, която се провежда на 17 май. Отборите на всички класове отново се подредиха на стартовата линия, за да се изправят пред предизвикателството да победят конкуренцията и да предадат щафетата. На този ден всеки нов випуск получава частица мъдрост, спомени и надежда от предишния. Тези, които си тръгват, се обръщат назад към тези, които остават, за да им покажат силата на единството.

Но въпреки прекрасната символика на събитието, „пролетната умора“ несъмнено прояде костите на някои от отборите. Може би в екстремните природни условия, на които бяхме свидетели – ясна пролетна утрин с лек ветрец, крайностите са задъл-

жителни? Защото, докато едни, въпреки горещината, показваха чувство за отговорност и дадоха всичко от себе си, други страдалчески заявиха, че „стари травми са се обадили“ и предпочетоха да заменят безкрайно мъчителните 10-15 секунди спринт с ободряващо кафе. В крайна сметка, капитаните на някои отбори се оказаха принудени да умоляват присъстващите си съученици да се включат в щафетата, но по-голямата част от въпросните лица ловко и елегантно се освободиха от отговорност с помощта на старата максима „Научи мъзеливия на работа, за да те научи на акъл“. Би трябвало да се запитае защо един и същ сценарий се повтаря за поредна година, как така някои умеят прекрасно да излагат теории, но практиката доста се-

риозно им понакуца и дали тези, които не предадоха отбора си, всъщност са извънземни от планетата Утопия?

Все пак, победителите от 8-г, 9-б, 10-в и 11-г клас със сигурност доказаха в духа на събитието, че отборната игра все още съществува и именно тя води до върха. Най-добро време дадоха 11-г клас, които завършиха за една минута, 36 секунди и 89 стотни. Сърдечни поздравления! С радост стискаме ръка и на класиралите се втори и трети: 8-е, 8-в, 9-в, 9-к, 10-з, 10-к, 11-з и 11-д. И, разбира се, сваляме шапка на всички онези, които, въпреки че не достигнаха челните позиции, показаха старание и непреклонност. Продължавайте в същия дух!

Мирела НИКОЛОВА, 10-и клас

Нови постижения във физиката и астрономията

Нашата гимназия винаги е била представяна достойно на състезанията по физика. Съучениците ни се представиха успешно и на „Национален турнир на младите физици“. Гимназията взе участие в две такива състезания, които се провеждат под формата на дебати. И

на двете спечелихме втори места. Браво на победителите! Първото състезание се проведе в Пловдив на български език, а второто – в Шумен на английски. Училищата трябваше да бъдат представени отборно, като нашият отбор включваше: Николай Суванджиев (11-а), Таня Вълканова (11-е), Борис Михов (11-к), Елена Златева (11-к), Искра Найденова (11-к) и Николай Ангелов (11-к). В първото състезание взе участие и Мария Димитрова (11-к). Гимназията ни се справи отлично, имайки предвид, че остана-

лите отбори бяха на ПМГ-та. Подготовката на нашите представители по въпросите бе направена от Здравка Димова, автор на учебници, и от ръководителя на групата г-жа Кацарова.

Другото състезание, на което нашата гимназия също се представи отлично, е „Национална олимпиада по астрономия“.

Състезанието се проведе на 12 и 13 май. Александър Куртенов от 11-б взе 3-о място. Всички тези успехи свидетелстват за добра подготовка, която нашата гимназия дава във всички области на науката. Причината за това е, че учителите ни успяват да провокират състезателния дух и да развият интелектуалния потенциал на своите ученици.

Николай ГАРАБЕДЯН, 9-в

„Да!“ на изкуството по коридорите

На 22 май коридорите на същата ни гимназия отново бяха окъпани в свежест. Фотографите от фотоклуба на училището напомниха за себе си и таланта си, показвайки свои творби в категориите „Пейзаж“ и „Портрет“.

За съжаление, много малко хора се престрашиха да покажат на какво са способни. Но нека го отладем на летния мързел, който е налегнал всички ни. Дано късметата изкуство, въпреки сивотата на училищното ежедне-

вие, събудят във вас творците. Изложбата ще остане до края на годината, а през септември ви очакваме с много весели фотоси и свежи идеи за фотоклуба.

Щрак и пълен напред!
Еница ГАБРОВСКА

Младежко изкуство на родна сцена

Надявам се да сте си купили предишния брой на този прекрасен вестник. Е, именно в него беше поместена една статийка за детският театър за възрастни „Владимир Николов“. В нея се казваше, че актьорите от този театър „дават заявка за бъдещи успехи“ и с радост и голяма доза гордост мога да заявя, че те вече са факт. Но хайде сега малко предистория.

На 12 и 13 май се проведе ежегодният фестивал „Рошавата котка“. Това важно за художествената самодейност събитие се състоя в Драматичен театър Пловдив и в него взеха участие състави от цялата страна. Списъкът от спонсори, направили го възможно, също не беше кратък, но като основен няма как да не споменем „Rotarakt club“. (Естествено ЕГ-то има представители и в него. Един от тях е Михаил Калнев от 9 клас, който се представи, по мое мнение, блестящо като водещ.) Благодарение на финансовата подкрепа от тяхна страна спечелихме първо, второ и трето място получиха съответно 200, 150 и 100 лв., а освен това всички участници се сдобиха с тениска с логото на фестивала и ваучери за безплатно посещение на „Aquarakt-Пловдив“ и боулинг клуб „Excalibur“.

Надявам се да съм успял достатъчно добре да ви обясня колко сериозно нещо е този фестивал, за да можете да оцените в пълнота това, че нашите любимци извоюваха второто място в раздела за театрално изкуство. Отново на второ място, но в раздел Музика, победител е възпитаник на ЕГ „Пловдив“ от 11 клас (първите места обикновено са за участници от други градове). Какво друго можем да кажем освен едно: „Евала, евала, страхотно!“.

Димитър КИРКОВ, 10-г

Председателят на УП: Зам.-председателят: „I am what I am“ „Не е страшно, даже е забавно“

Име: Христо Колев

Клас: 10-В

Рожд. дата: 19.02.1990 г.

Зодия: Водолей

— **Представи се с няколко думи.**
Едро момченце, малко съм чалнат (смей се), половината учители не ме харесват, но иначе смятам, че съм свестен.

— **Как реши да се занимаваш с Училищния парламент?**

— Беше ми интересно какво точно ще стане от Училищния парламент. Реших да вляза и да видя и взе, че ми хареса. Избраха ме за отговорник на випуска. Интересно е много. Радвам се, че съм част от Парламента.

— **Какво те мотивира да се кандидатираш за лидерското място? Кое твое качество най-много би ти помогнало?**

— Кандидатирах се заради много хора. Беше ми интересно какво ще се получи — дали ще успея и дали ще има хора, които ще застанат зад мен.

— **Би ли ни обясни накратко с какво главно се занимавате? И какви са новите ти задължения?**

— Занимаваме се главно с проблемите в училище. Неща, които трябва да се променят. Организиране извънкласни дейности като Коледния бал, посрещането на заличите, изпращането на абитуриентите. А относно новите ми задължения работата ми стана много по-отговорна. Досега трябваше да се занимавам само с випуска, а сега с цялото училище.

— **Какви ще бъдат приоритетите в работата ти?**

— Искам да скъся дистанцията между учителите и учениците. Нещата да станат по-свободни и отпуснати,

а не всичко да е толкова стегнато и консервативно, с една дума - обстановка да е по-разчупена.

— **Кое от работата на досегашния председател смяташ за най-ценно?**

— Всичко.

— **Има ли нещо, което искаш да промениш в организацията на Парламента?**

— Ами, засега не, не знам. Аз първа стъпвам в длъжност. Ако нещо пречи на работата, ще го променя. Но, общо взето, засега - не.

— **Като финал - имаш ли специално послание към учениците от гимназията?**

— Ще се радвам да видя още нови лица на събранията и да се запозная с много нови хора. Които има интересни предложения и идеи, нека дойде в Парламента.

Име: Анна Богданова

Клас: 10-Е

Рожд. дата: 29.03.1990 г.

Зодия: Овен

— **Представи се с няколко думи.**
Аз съм Анна Богданова от 10-Е клас.

— **Как реши да се занимаваш с Училищния парламент?**

— Абсолютно на шега реших да се занимавам. Отидох един ден в края на 9-и клас. В началото бях малко отегчена, но след като видях, че не е толкова лошо и има с какво да се занимавам, ми стана приятно и сега работя с много голямо желание.

— **Какво те накара да се кандидатираш за лидерското място?**

— Исках да видя доколко хората ще ме подкрепят. Смятам, че мога да

се справя с това, смятам, че знам какво се изисква от нас и отговорям на тези изисквания.

— **Какви са задълженията ти като заместник-председател?**

— Задълженията ми са главно да помагам на председателя, да помагам на цялата работа на УП. Работата ми е свързана изцяло със задълженията, които са в устава. Ние може да помагаме на учениците, когато имат проблеми, участваме в организацията на различни празници и т.н.

— **Мислиш ли, че ще успеете да се сработите с новия председател така, както Марина и Лора през изминалата година?**

— Мисля, че да. Според мен ще успеем да се сработим много добре, тъй като и двамата сме от самото начало на УП, видяхме за какво става въпрос и наистина имаме представа. Смятам, че и предишните председатели ще ни помагат, тъй като ни е за пръв път на двамата.

— **Имаш ли специално послание към учениците от гимназията?**

— Да се присъединят към УП. Не е страшно, не е трудно, даже е много забавно.

Провел: Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

БЛАГОДАРНОСТ

Чрез вестник „ДелтаТе“ госпожа Парашкевица Динчева поднася благодарностите си за работата на комисията към Ученическият парламент за организиране на тържествата и празниците през учебната година под ръководството на сценаристите и организаторите – Радослав Камбуров и Валентина Куцева.

Търсят се репортери

Измина още една учебна година. Поредният випуск завърши и си отиде, а с него и редакторите на вестника, и голяма част от репортерите и фоторепортерите. Осъществя се приемственост в работата на екипа, който обаче може да бъде силен само ако има широката подкрепа на всички ученици в ЕГ „Пловдив“. Всеки, който има желание да се занимава с репортерска работа, да представи своите фотографии и да предложи нови идеи, е добре дошъл в колектива. Нека пише на пощата ни: deltate@gmail.com и започва да нашите сборки. Колкото повече – толкова по-добре!

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

Xeroxmen в EDS

Всеки ден, визайки в главната сграда, ние подминаваме една от „горещите точки“ в училище. Питате се кое е това място? Ксероксът, разбира се. Всяко междучасие пред копирната машина минават поне 5-6 поръчки. Винаги има какво да се копира – я някоя тетрадка, я някое упражнение или просто лист от учебник за предстоящата контролна. Но колко от нас се замислят за труда и усилията на така наречените „Хегох“-мени. Те, както и ние, са на смени и прекарват по 6 и повече часа в училище. Случва се на ден да копират над 1000 страници. Въпреки това не се оплакват, а искрено изричат: „Обичам да работя на ксерокс!“. С

усмивка на уста признават, че единственото неудобство е течението. Фактът, че са заобиколени от толкова много млади хора, ги радва. Целият поток от учещи и учители минава през тях и те винаги са в течение на ставащото в гимназията. Изпратили 7 випуска, Атанас и Тодор са свидетели на промяната на учениците с годините. Твърдят, че предшествениците ни са били по-тихи, но всяко поколение си има своите предимства. Доволни са от отношението и към тях и апелират за повече уважение към чистачките. Работното им място често играе роля и на бюро „Изгубени вещи“, а през ръцете им са минали много и най-различни по

вид предмети: GSM-и, портмонета, парфюми. Помагат винаги, когато могат – къде с коледната украса, къде с подготовката на училищните празници. Споделят, че не са спирани да мечтаят и пожелават на учениците в Езикова гимназия „Пловдив“ да не се отказват от мечтите си и да опознаят България. Самите те твърдят, че са имали късмета да обиколят Родината, а това е по-ценно изживяване от посещаването на чуждестранни курорти. Следващия път, когато отидете да копирате някоя страничка, помислете! Не само вашият ден е стресов и напрегнат. Атанас и Тодор са от хората, без които животът в гимназията щеше да бъде доста по-труден, и ние трябва да се отнасяме с подобаващото уважение и разбиране.

Мая, 9-е

Неудовлетворен и излъган - драмата на сексохолика

жимо с помощта на женския ви чар. Ако сте мъж обаче, е малко трудно. В сравнение с другите условия, от които човек става зависим, сексуалното е най-скъпото. Отказването от сексохолизма въобще не е лесно и може да се разочаровате напълно, ако не се усетите навреме.

Развитие на зависимостта

Подобно на другите зависимости, и при сексохолизма първите срещи с „дразителя“ винаги са приятни. Те могат да се преживяват като уживане, когато, връщайки се от летния купон, установите, че джобовите ви са празни. Първоначалните симптоми обаче се преодоляват с натрупването на по-голям опит. Постепенно на зависимия започва да му се услажда не толкова самата консумация, а ефектът от нея. При всички положения той е свързан с нарастването на престижа.

Докато при алкохола и дрогата човек развива зависимост от някаква бездушна

субстанция, тук развитието на пристрастяването е много по-сложно и драматично. Причината е, че става дума за контакт между две отделни личности, при това в сложна и динамична среда.

Общото с другите зависимости е, че с течение на времето нараства дозата, необходима за поддържане на равновесието. В напредналите фази на сексохолизма двамата партньори трябва да включват в употреба все по-префинени и понякога опасни манипулативни средства, за да запазят равновесието на силите.

Фазата на изчерпване

настъпва едва когато единият или двамата партньори усетят, че вече нямат сили да участват в една изтощителна борба за надмощие, в която все по-очевидно става, че и

двата са губещи. И двете страни са безсилни да променят сценария, в който играят, но нямат сили да излязат от играта. Тогава настъпва най-страшното – връзката започва да разрушава и двамата. Често единственият възможен начин да се намали ефектът на сексохолизма е включване на друг холизм като алкохолизъм, работохолизъм и т.н.

Лечението

е възможно само ако някой от партньорите прояви навреме здрав разум и се обърне за помощ към психотерапевт. То е най-благоприятно, ако се включат и двамата партньори, което невинаги става лесно. Ако хората са искрени и решени да променят живота си към по-добро, това неизбежно се случва.

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

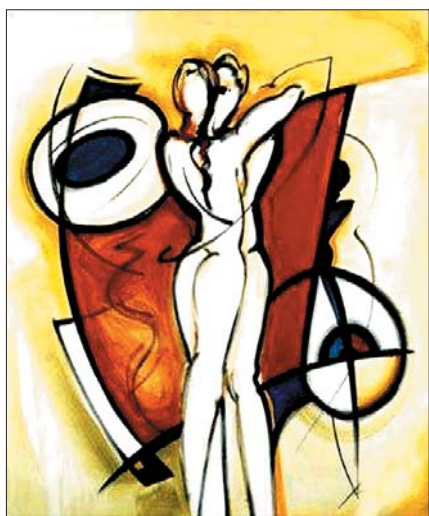
Сексохолизмът е често срещан термин, който ние използваме на шега, но какво наистина означава? Това не е новата поредна болест, а състояние на неудовлетворяваща зависимост, в плен на което много често се оказваме. Подобно на другите „хоизми“ (алкохолизъм, работохолизъм и т.н.), сексохолизмът отразява склонността на някои хора да решават всички предизвикателства в живота си основно чрез акцентирание върху сексуалните връзки и преживявания. Така се стига до положение сексът да обсебви всички възможни източници на удоволствие и начини за справяне с проблемите, което, естествено, се оказва неефективно и разочаровашо.

Драмата на сексохолика

се състои в нереалистичното му очакване да осмисли живота си единствено чрез секса. Безсмислено е да се отрича голямото значение на интимните отношения за живота ни, но когато сведем всичко само до това, е неизбежно да попаднем в клопка и да останем неудовлетворени и излъгани.

Как се става сексохолик?

Най-често хората в такава

ЗНАЕТЕ ЛИ, ЧЕ

- Оргазмът на свинята продължава 30 минути.
- Мъжката богомолка не може да се сношава с глава на раменете. За да започне половият акт, женската му отхапва главата.
- Някои лъвовете правят секс по 50 пъти на ден.
- Хората и дelfините са единствените същества, които правят секс за удоволствие.
- Доказано е, че пушенето спомага за по-бързото остаряване на кожата и появата на бръчки. А за първи път това е било забелязано още през далечната 1856 г. (всъщност ефектът е виден за всички, които са наблюдавали научно-популярни филми за народите от Южна Америка, които пушат и дъвчат тютюневи листа).
- Тампоните не са откритие на XX век. Историческите данни са категорични - тампони са използвали още жените в Древен Египет. Промисленото производство на това уникално хигиенично средство започва през 1936 г. Истински бум обаче тампоните отбелязват през 80-те години на миналия век.
- Стриите са атрофични белези, най-често вертикални линии, които при появата си са бледовиолетови, после стават безцветни. Образуват се по ханша, бедрата, седалището, корема и бюста. Дъжат се на съскване на нишките на съединителната тъкан при значително напъняване или бързо отслабване, когато кожата е подложена на силно опъване и свиване.
- Масажът помага при болки, свързани с предменструалния синдром и климакс. Успокояващият масаж помага при възникнала депресия, безсъние, нервно напрежение, възвръща душевния покой и чувството на увереност на жената.
- В последните 200 години долната граница на първата менструация (менархе) непрекъснато спада. Преди 200 години повечето жени започвали да менструират на около шестнайсет и половина години. Преди 100 години – на петнайсет и половина години. Днес обикновено това става между дванайсет- и тринайсетгодишна възраст.

Катя ГАЙДАДЖИЕВА

Всеки брой „ДелтаТе“ - това е една споделена история

На 10 юни новият и старият редакторски екип на „ДелтаТе“ се събра за поредния брой, за някои – първи, а за други – последен. Денят предвещава да е топъл и приятен. Както обикновено, когато дойде време за сбирка, започва да вали, сякаш нарочно.

Срещата беше уговорена за 12:00 ч. на известното място – Пощата под часовника. Разбира се, по традицията Ками закъсна, но иначе нямаше да е тя. Това обаче не беше най-големият проблем. Бяхме изправени пред дилемата къде да седнем, но нашият обичаен офис – Виенският салон, надделя.

На мястото, където са се раждали идеи за вестника, протече и нашият разговор. В дружелюбен тон обсъдихме приносите на всеки, екипната работа, мотивацията за този обществено ангажиран и, разбира се, бъдещето.

Историята на редакторския екип

Оказа се, че най-ентузиизиран е Банчев, който, включвайки се в екипа, е реализирал своята детска мечта. За статистиката трябва да се отбележи, че Камелия и Моника имат най-дълго и ярко присъствие на страниците. Те са едни от тези, които го реанимират след дълъг застой.

За екипа

Банчев: „Ние мислехме като екип, още преди формално да се обособим като такъв.“ А Моника го допълни с твърдението, че най-важното е балансът. Според мен се е получило, защото са били на една възраст и завладени от ентузиазъм. В екипа на вестника са членували много стойностни хора като Георги Стоилов, Блага Златева и Пепи Якова, които са оставили своя принос за изграж-

дане облика на вестника такъв, какъвто е сега

За съдбата и страстите около един брой

Допускам някои да си мислят, че е много лесно да се направи един училищен вестник, но когато има емоция, подплатена с много амбиция, нещата са по-сложни. Впечатлих се от откровението на Моника, че един брой на „ДелтаТе“ е една споделена история. Камелия в духа на Гео Милев допълни, че вестникът отразява историята не като събития, а като начин, по който се променя духът на училището ни. Банчев пророчески допълни, че е убеден, че „ДелтаТе“ е началото на една дълга традиция.

Мотивацията

Оказа се, че Наско, мотивиран от чувството за обществен дълг, призна, че е непримирим

Камелия Пертова (Ками)

Моника за Камелия: очарователно-властна
Атанас за Камелия: ангел покровител

Атанас Банчев (Банчев)

Камелия за Атанас: свръхемоционален
Моника за Атанас: Слънчице

Моника Запрянова (Мон)

Камелия за Моника: изключително свободолюбива
Атанас за Моника: много айляк човек

към инерцията на младите хора, към безразличието, към безадресното критикуване. Ками призна, че работата във вестника и е доставяла истинско удоволствие. За Мон мотивът е радостта да установява, че всичко се променя.

Равносметката

И тримата бяха еднородни, че работата в екип носи много позитиви. Тя научава на професионални взаимоотношения с хората, може да променя, оформя и развива светуещането ни. Малко неочаквано бившите редактори споделиха, че са изживели промяна в мисленето още преди да се включат в журналистическата дейност. Най-ценното притежание за Банчев ще остане това, че той се е научил да не приема нещата еднопланово, а от много гледни точки. За Ками промяната се чувства единствено в ежедневието и график, защото работата е част от него. Разтърси ме обаче признанието на

Моника, че е станала по-отговорна!

Митове и легенди

Куриозите винаги са били част от живота на екипа. Моника регистрира възможностите си да бъде навсякъде, във всеки един момент – в София – ако трябва да е в Пловдив, и в Пловдив, ако трябва да е в София. Късметът на Камелия излезе едва накрая, благодарение на последния брой. Тайнствен ухаخور се свърза с нея, намирайки номера и на последната страница, но не знам с каква цел.

Промени

На вестника е съдено да се променя, както се сменят поколенията редактори. Според Банчев вестникът до този етап напълно е оправдал името си. Но за Камелия промяната е необходима, когато читателите имат различни изисквания към формата и материалите.

За бъдещето

Приятно се изненадах от мнението на Ками, която е убедена във възможностите на своите последователи, които трябва да се справят с работата си. В крайна сметка обаче, само времето може да покаже.

Пожеланията

Мон ни завеща да се сработим добре като екип. Съветът на Банчев беше да обръщаме внимание на критиката, защото тя винаги е гравитна. А поетично настроената Камелия обобщи: „Не си поставяйте граници по такъв начин, че в един момент те да ви ограничат. Обичайте работата си!“

А сега накъде...

Всеки поема по пътя си, за да следва мечтите си! С доза оптимизъм всичко е възможно, пък... каквото перото покаже!

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА

Магията се развали в 12!

Години очакване, седмици (...месеци!) трескава подготовка: проби, прически, грим, костюми, пазаруване, гости... и само една нощ, само няколко външени часа опиянение, само един миг – лъжовна увереност във великолепието на празника, в съвършенството на всяка малка подробност.

Абитуриентският бал на випуск 2007 на ЕГ“Пловдив“ се състоя на 24.05.2007 година, четвъртък, в Новотела от 20:00 часа. Стотици пепеляшки и принцове танкуваха под приглушени светлини, забравили за всичко извън балната зала, отдадени на усещането за заедност! Събитието премина без инциденти, без особена тържественост. Звънна, отшумя, но отекна в душите ни като камбана. И как бихме могли да знаем, че учителите ни танкуват толкова хубаво, че са толкова млади и весели, че толкова много приличат на нас (омагьосани от нашата кръстница?)!

И когато часовникът удари точно дванадесет часа, магията тихо напусна сцената, събуждаме кристалните си пантофки и се втурнахме в дъжда подир тиквените си каласки – започнахме едно ново пътуване отново предрешени, отново променени.

Камелия ПЕТРОВА

На добър път, скъпи...

От страница 1

Големият свят чака всички нас. Неизбежна е раздялата с приятелите, с атмосферата на топла къща, подслонили от бурята на лутането онези щастливци, които, в края на бедствието ще погледнат към дъгата със съзвездия в очите и ще видят отражението си. Както и това на мястото, което ги е топлило, хранило, по някой път осъждало, но друг път възхвалявало. И те ще трябва да изоставят подслона си и със смела крачка да навлязат в бурите на живота си. Какво друго им остава...

Тъжно е, когато хора напускат гимназията. Сякаш извършват ритуал, в който жертвата са самите те. А ние ги гледаме отстрана и се чудим дали да се

радваме, или не, дали да се усмихваме, или да плачем. И на нас ни предстои същият тежък миг. Както и на тези след нас. Важното е, напускайки гимназията, да запазим онези трепет, онези красива представа за света, видяна през призмата на наивността, която запазва детското у нас. Защото именно то ще ни пази занапред.

Тези, а и други скривени мисли от името на випуска сподели Камелия Петрова от 12-а клас – единствената представителка на училището, класирала се за националния кръг на Олимпиадата по литература. Думите й стоплиха сърцата на всички, а тези, които до този момент съумяваха да задържат съзвездията в себе си, се оказаха безсилни срещу тях.

Камелия и випускът, заедно с г-ца Неми Нончева, пуснаха своята частичка от гимназията в небесата. Но да не забравяме, пътят нагоре е най-сладък.

Пожелаваме на випуск 2007 да продължават да се обичат така, както досега, да вярват в чудеса, но преди всичко да вярват в себе си. Те оставиха и в нас своето обаяние на „големи“, научиха ни постепенно как да се справяме и без тяхна помощ. Скоро и ние ще застанем на тяхното място, а след това и тези след нас. Но важното е, че гимназията остава тук – място, където винаги можеш да се върнеш, дори и само в мислите си. На добър час!

P.S. Поздравления за организаторите на изпращането, които съумяха стегнато и съдържателно да представят програмата си, но все пак не си позволиха да заемат централните роли в събитието.

Еница ГАБРОВСКА

НЕ-прощаване —

Няма да пиша прощална статия, няма да се разделям, нито ще правя равностетки какво съм получила в ЕГ „Пловдив“ и какво съм дала. Животът няма графи с плюс и минус, а през изминалите 5 години аз живях тук. Тези 5 години са си мои, аз не ги оставям, а ги отнасям със себе си. И така - всеки един от нас в своята посока. 260 x 5 години. Надявам се един ден да се съберем отново, всеки със своите 5 години и с още няколко след тях. 260 x 5 години.

Обещах си да не пиша прощална статия, но едни 5 години се блъска в главата ми и изтискват съзвездия от очите ми. И никога няма да се подредят. Аз не се разделям. И не казвам „сбогом“. Аз ви взимам със себе си.

Блага ЗЛАТЕВА

Новите седем чудеса на света

През последните месеци в световната преса се публикуват различни коментари по повод на кампанията за избирането на „новите“ седем чудеса на света, която продължава и в момента. Частната организация „Новите Седем Чудеса“ е изготвила списък с двадесет и една забележителности, от които чрез гласуване (в интернет на сайт www.new7wonders.com) ще бъдат избрани седем. Победителите ще бъдат обявени на 7 юли 2007 година на специална церемония в Лисабон, Португалия.

Всъщност тази кампания не е започнала отскоро, а продължава от 2000 година. Началото е поставено с уебсайт в Швейцария, преминава се през мажоритарна европейска фондация, без никакво световно влияние и значение, за да се стигне до етапа, в който в нея участват инженери, архитекти, академици и бивши държавни служители, както и още 19 милиона души с три общи неща помежду им: телефон, интернет и силно желание да гласуват за нещо незначително и неразбираемо.

Целта на Бернард Вебер - швейцарски пътешественик, продуцент и основател на организацията, е да помогне за запазването и възстановяването на паметници на културата. „Вебер чувства, че е крайно време за нещо, което отново ще обедини света и което ще бъде по някакъв начин гордост за човечеството“ - казва Тиа Б. Вирилинг. Първоначално номинираните наброявали повече от двеста. След това чрез гласуване са избрани само седемдесет и седем. В началото на януари тази година списъкът е намален от група известни архитекти до двадесет и едно. В него влизат:

1. Акрополът в Гърция
2. Дворецът Алхамбра в Испания
3. Анкор в Камбоджа
4. Статуята на Христос в Бразилия
5. Колизеумът в Италия
6. Великденският остров в Чили
7. Айфеловата кула във Франция
8. Великата китайска стена в Китай
9. Св. „София“ в Истанбул
10. Храмът Киомизу в Япония
11. Мачу Пикчу в Перу
12. Замъкът Хошвацхайн в Германия
13. Градът Петра в Йордания
14. Индианският град Чичен Итца в Мексико
15. Пирамидите в Гиза
16. Статуята на свободата в САЩ
17. Стоунхендж във Великобритания
18. Операта в Сидни
19. Тадж Махал в Индия
20. Тимбакту в Мали
21. Кремъл в Русия

В момента признатите чудеса включват: Александрийският фар, Висящите градини на Семирамида във Вавилон, египетските пирамиди, Мавзолеят в Халикарнас, Родоският колос, Статуята на Зевс Олимпийски, Храмът на Артемидата в Ефес. Те не са избрани от група архитекти, а от гръцки учен Филон Византийски около 200 г. пр. Хр. Оттогава са изминали повече от 2200 години и явно според някои това е достатъчно време, за да бъдат те дотолкова забравени и ненужни, че да се заменят с нови. Всъщност, устояли на времето (и ясно на гласуването), са само пирамидите в Гиза. За великолепието на останалите можем само да гадаем. Може би затова и може би защото човек трудно се прекланя пред нещо, което не може да види с очите си, е започнала и тази кампания.

Но достатъчно основание ли е това? Основателна причина, за да бъдат загорбени за пореден път постиженията на Античния свят. Свят, на който дори и в днешно-

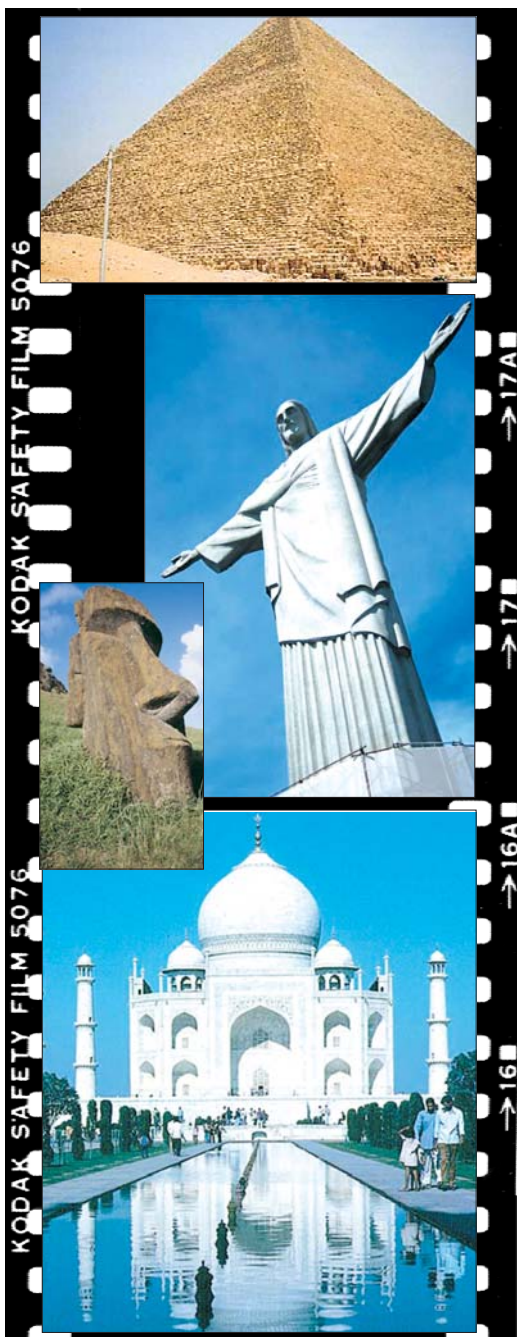
то общество дължим много. Но защо ли се учудваме? Това ще е още една проява, едно доказателство, че днешният човек явно има силата да казва кое е велико, кое заслужава да бъде удостоено с титлата „чудо на света“ и кое не. Тъй като това преизбиране ще стане факт, превъзходството на съвременния човек ще бъде категорично заявено и доказано. Ами да, защо не? Та нали ние сме способни на всичко и за нас не съществуват никакви граници? Е, май сме прекарали една, от която връщане назад няма?

Интересно е какво ще стане с досегашните чудеса. Ще бъдат забравени и отредени въобще като постижения на човечеството? Има дори възможност да бъде обявено, че те никога не са съществували и всичко е било само мит. Естествено, това ще бъде подкрепено от изследвания, които ще докажат тази теория. Но всичко това остава в сферата на догадките и хипотезите. Само бъдещето ще покаже какво точно ще се случи.

Но едно е категорично ясно и в момента. Самият формат на цялата кампания е абсурден. „Седемте чудеса на света“ не са единствените, представяващи „гордост за човечеството“. Съществуват много други организации, обявяващи класации, които включват почти всички, заслужаващи почит, постижения. Но нито една от тези кампании не се е заемала със задачата да „обнови“ досегашните чудеса (дори самата дума „обновявам“ звучи доста странно).

Но около цялата тази кампания има още един факт, който е не по-малко тревожен. Да се вгледаме първо в държавите, които участват в тази „великолепна двадесет и единица“ - Германия, Китай, САЩ, Великобритания, Япония, Бразилия, Русия, Франция. На пръв поглед нищо смущаващо - никой не оспорва, че повечето от паметниците, които са включени, са наистина постижения. Но е странен фактът, че в този списък присъстват всички „световни сили“ или държави в период на мощно икономическо развитие. Зад привидната необвързаност на кампанията с политиката май се крие нещо друго. Тъй като никой не ще отрече, че това евентуално избрано но „новите седем“ би показало доста тяхната посещаемост (въпреки че и в момента са едни от най-желаните дестинации). Май политиката и финансовият интерес могат да се намесват във всички сфери на живота. С това може да се обясни и фактът, че в този списък са пропуснати много други чудеса. Дори и България с неизчерпаемите си богатства (като Перперикон, Античният театър, тракийските гробници, Плиска, Велико Търново и много други) не присъства дори сред избраните седемдесет и седем. Или пък наистина нашите забележителности не заслужават такова внимание?! Искрено се съмнявам това да е истината. И не само в нашата страна - почти във всяко кътче на Земята има „чудеса“, заслужаващи да бъдат на мястото на Айфеловата кула, Операта в Сидни или Статуята на Свободата. Не е ясно обаче дали някой ще помни „новите седем“ след още седем години? Тогава може би ще бъде нужно ново преизбиране!

Елена ПАВЛОВА, 10-и

Аз съм тук сама,
стоя, очакваща нощта.
Сама, без никой тук до мен.
Кому да кажа нещо в този ден.
Никой ли не чува?
Никой ли не се вънхва?
Как огънят във мен
гасне всеки ден!
Как губи своята сила, своя плам
от други той отнет и проигран!
А сърцето на парченца се разбива,
се разбива, гасне и умира!
Това сърце - едничко,
винаги бе то самичко.
Ни за миг бе то разбрано,
ни обичано изцяло.
Винаги стои там - в тъмнота, само,
без да знае какво да прави то.
Но това сърце - от всеки изиграно,
любов бе дало, искало, таяло.
Любов чиста и гореща
от времето по-силна и дори злобеща!
Но мечтите са изманили -
никога не стават те реални!
Затова това сърце - едничко,
изгасна и се разби самичко!
Никой не поиска, никой не жела
него да познае без слоба!
Така стоя сама, очакваща нощта!
Тя - приятелка една
на тези без сърца!

В

The End of the World

Cold as death that crawls
A field of scarecrows
Running blind along the way
I'm dying slowly by the bay

You hear me scream
I hear you cry
A holy beam
Across the sky

The sun is black
The sky is grey
People scream
All night and day

The night falls
The zombies crawl
Creatures die
Beneath the ground

Flowers wither
Trees fade
Darkness falls
Across the day

End is coming
People shiver
Embrace the end
Outlive the fear

Илин АРГИРОВ, IX-и клас

Finding the Way

I seek the truth
I seek the bay
God is showing
Me the way

The Road is hard
The Road is dark
The mind is clear
The mind is spark

I stroll beneath
I stroll beside
Angels walking
Side by side

I reach the mount
I reach my fate
I reach the Light
I reach my Way

Илин АРГИРОВ, IX-и клас

Gust of love

"Love comes again"
Is it true
Or is it not?
Is there reason
To believe?
Is there reason
To perceive?
What I ask
Is what I dream
And what I dream
Is what I hope
Have I met her
Or it's just my mind?
My heart is seeking
Life of hind
Is it true
Or is it not?
From where you come
You shall remain
Until there's hope
For me again

Илин АРГИРОВ, IX-и клас

An ordinary love poem

The stars are fading
To your eyes
Your smile is shading
Light of Sun
The rose is jealous
Of your lips
Your skin is soft
Like a day of spring
Your soul is pure
Like a forest lake
Your voice is
Music to my ears
My heart is beating
Like a storm that blows
My darling please
Be my sweetest love

Илин АРГИРОВ, IX-и

А сега накъде?

Випуск 2007 вече тръгна по своя път отбъд ЕЛ-то. Някои от тях ще отидат доста по-далеч в търсене на реализация. Ето малко инфо за една малка част от хората, които ще търсят късмета си в чужбина.

1. Теодора Николаева

Клас: випуск 2007, Ж

Университет: Aarhus School of Business, Дания

Изпити: TOEFL, 263

Т.

Защо избра да учиш там: Ами аз исках да уча в Дания и университетът ми допадна. Не че бях чувала много за него, даже нищо, но понякога точно фактът, че не си чувал нищо за това място, го прави доста привлекателен. Имаше специалността, която исках да уча... какво повече ми трябваше.

2. Ангел Йовчев

Клас: випуск 2007, Ж

Университет: Inholland University, Amsterdam, Холандия

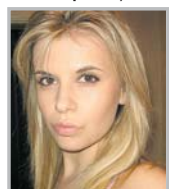
Изпити: TOEFL, 233

Т. САЕ, „С“

Стипендии: Кандидатстването за стипендии започва след началото на обучението.

Защо избра да учиш там: Най-вече ми хареса формата на обучение, която предлага университетът. Много практика, проекти, работа в екип и work placement през третата година в различна държава. Доста се различава от „сухото“ обучение, което се предлага на повечето места. Пък и Холандия (в частност Амстердам) не е никак лошо място за живеене.

3. Елеонора Радулова

Клас: випуск 2007, Д

Университет: The University of Warwick, England

Изпити: TOEFL, 287

Т.

Стипендии: Няма

Защо избра да учиш там: 1) Заради внушителната репутация – втори след Oxford за business studies.

2) Защото от тази година като член на ЕС плащаме по-ниски такси (3000 паунда)

3) Защото винаги съм искала да живея и уча в Англия.

4. Марина Шилева

Клас: випуск 2007, Г

Университет: Colgate University, USA

Изпити: SAT

Reasoning Test – 2230

Critical Reading – 750

Math – 790 Writing – 690

SAT Biology E – 700

SAT Chemistry – 790

SAT Physics – 740

SAT Mathematics Level 1 – 750

SAT Mathematics Level 2 – 730

TOEFL (CBT) – 273

Университет:

University of East London, Англия

Изпити: САЕ „С“

TOEFL, 270 т. и портфолио с рисунки

Стипендии: Няма

Защо избра да учиш там: Хареса ми програмата за обучение по архитектура в Англия като цяло и след известно двоумение между два университета избрах този. Програмата за архитектура наистина е много добра и университетът е голям.

5. Богдан Георгиев Генчев

Клас: випуск 2007, 3

Университет: Colgate University, USA

Изпити: SAT

Reasoning Test – 2230

Critical Reading – 750

Math – 790 Writing – 690

SAT Biology E – 700

SAT Chemistry – 790

SAT Physics – 740

SAT Mathematics Level 1 – 750

SAT Mathematics Level 2 – 730

TOEFL (CBT) – 273

Стипендии:

University Grant – \$46

445, Family Contribution

(или Work Study Program) – \$1610

Защо избра да учиш там: Това, което ме привлече към американското висше образование, е преди всичко високото ниво на преподаване, както и предизвикателството от конкурентната среда в университета. А конкретно Colgate ме спечелиха с невероятното си отношение към мен като кандидат-студент, възможността да уча специалността, към която съм се насочил, и не на последно място – със стипендията, която ми предложиха.

6. Галимир Дилкин

Клас: випуск 2007, 3

Университет: Inholland University, Холандия

Изпити: TOEFL

IBT – 116; SAT I – 2190;

SAT 2 Math IIC – 800;

SAT II Physics – 740.

Стипендии: В Холандия няма стипендии, но имат много благоприятна политика за ученици от държави – членки на Европейския съюз. Така че цените са напълно приемливи.

Защо избра да учиш там: Искам да уча там, защото искам да получа образование, което се признава навсякъде по света. Веднъж завършил такъв университет, имаш възможности за реализация навсякъде. Това е официалната причината. По-важната за мен е, че ще сме заедно с най-добрия ми приятел там и ще учим още 4 години заедно, но е истина и че мисля, че там ще получа по-добро образование, отколкото ако си остана в България. Надявам се все пак да се върна тук накрая.

Провел: Еница

ГАБРОВСКА, 10-к

„Делта Те“ обявява конкурс!!!

Познай текста на песента, прати на електронната ни поща deltategmail.com нейното име и изпълнителя, както и на филма, в рамките на който е звучала. Победителят ще спечели интервю и книга.

So she said what's the problem baby
What's the problem I don't know
Well maybe I'm in love (love)
Think about it every time
I think about it
Can't stop thinking 'bout it

How much longer will it take to cure this
Just to cure it cause I can't ignore it if it's love (love)
Makes me wanna turn around and face me but I don't know nothing 'bout love

Come on, come on
Turn a little faster
Come on, come on
The world will follow after
Come on, come on
Cause everybody's after love

So I said I'm a snowball running
Running down into the spring that's coming all this love
Melting under blue skies
Belting out sunlight
Shimmering love

Well baby I surrender
To the strawberry ice cream
Never ever end of all this love
Well I didn't mean to do it
But there's no escaping your love

These lines of lightning
Mean we're never alone,
Never alone, no, no

Come on, Come on
Move a little closer
Come on, Come on
I want to hear you whisper
Come on, Come on
Settle down inside my love

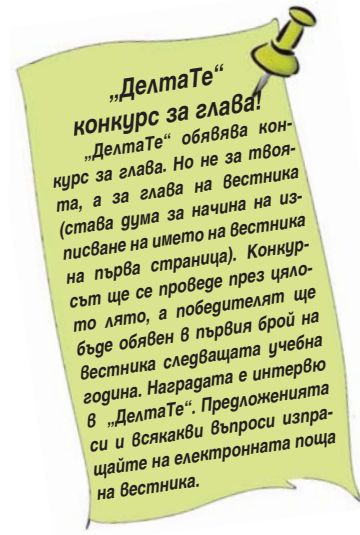
Come on, come on
Jump a little higher
Come on, come on
If you feel a little lighter
Come on, come on
We were once
Upon a time in love

We're accidentally in love
Accidentally in love [x7]
Accidentally
I'm In Love, I'm in Love,
I'm in Love, I'm in Love,
I'm in Love, I'm in Love,
Accidentally [x2]
Come on, come on
Spin a little tighter
Come on, come on
And the world's a little brighter
Come on, come on
Just get yourself inside her
Love...I'm in love

А ПОБЕДИТЕЛЯТ?

Поради липсата на верни отговори на предишната ни загадка, (Good morning starshine) не бе проведено интервю. Надяваме се да бъдете по-активни този път и да успеете да разгадате загадката. Песента отново е саундтрак към известен филм, който вероятно сте гледали. Така че не се колебайте, а ни изпращайте писма!

Редакторски екип на „ДелтаТе“

Още концерти?!

А, има още много концерти тази година. Българските фенове могат само да се радват – Iron Maiden, Placebo, Pink, Marilyn Manson, а може би и други.

Това е вторият концерт на Placebo в България. Първият беше през 2003 година и се състоя в НДК. Този път те ще са в Зимния дворец на спорта на 18 юни. Билети за концерта започнаха да се продават още от средата на април и първите 15 дни бяха на цена 25 лв., после станаха 30 лв. и ще са по толкова до 17 юни, но точно преди концерта ще бъдат по 35 лв. Концертът е част от световното турне на групата, чиито последен албум излезе през 2006 година. Досега от него са продадени един милион копия и Placebo се считат за една от най-успешните британски групи.

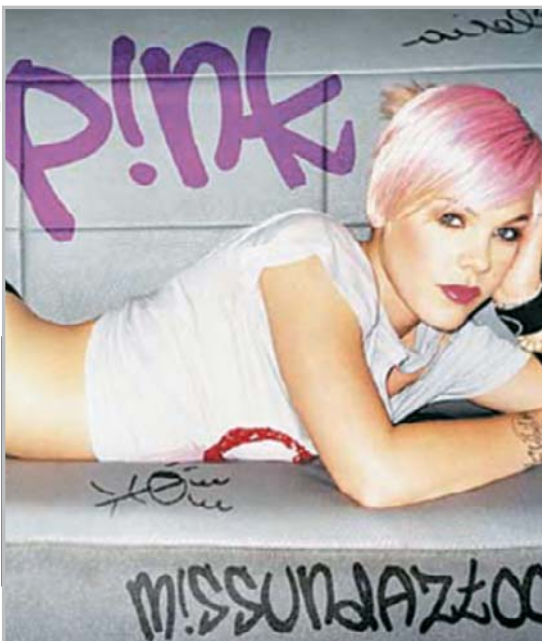
Следва 01.07.2007 - Pink. Кой би повярвал, че някога Pink ще дойде в България. Концертът е част от фестивала „Арена Музика 2007“, а също така и от световното турне на изпълнителя. Билети могат да се закупят от TicketPro.bg, като първите 3000 бяха на цена 20 лв., а останалите варират от 30 до 50 лв. Pink е носителка на Грами и е една от най-ексцентричните изпъл-

нителки. Тя дори е сравнявана с Janis Joplin. Определено заслужава да се види на живо, а и концертът би бил добър завършек на учебната година.

Поредният концерт от „Арена Музика 2007“ е на Marilyn Manson и Type O Negative. Билетите са на цена между 30 и 50 лв. и отново първите хиляда са на промоция – 20 лв. Съвместният концерт ще се проведе на 04.07.2007 на стадион „Академик“. Засега не е ясно коя ще бъде българската група, която ще подгрява, но за подробности може да следите на www.radiotopanga.com. Marilyn Manson прави невероятни концерти, а и достатъчно впечатляващ е външният му вид. Type O Negative пък са обявени за бруклинските крале на мрака, така че концертът не е за изпускане.

За някои тези концерти са сбъднати мечти, за други – надежда, че техните любими групи и изпълнители също могат да дойдат в България. А пък ако се чудите какво да подарите на някого, едно такова изживяване е отличен избор. Сега остава само да се надяваме, че и Red Hot Chili Peppers няма да ни пропуснат.

Пламена ГЕОРГИЕВА, 10-е

Spiderman 3 - е, га, ама не!

Дългоочакван ден - 05.05.2007. Още сутринта се обаждам в киното и запазвам места за филма. Като голяма фенка на Spiderman (най-вече на комикса и анимацията), предварително съм убедила половината ми приятели и с някои от тях ще го гледам.

Появявам се пред киното десет минути преди началото на филма, изключително притеснена да не би местата ни да са дадени вече. Почти всички, които чакат са от ЕГ-то, няма как да не засечеш някой оттам по такива места. Вземаме билети и тръпна в очакване, но илюзията ми са разбити когато всички, които са били на предишната прожекция са разочаровани. Все пак остава малка надежда... само тя крепи феновете. Влизаме в салона и се настанява-

ме, вече нямам търпение. Започва - началото е добро и си казвам - е, какво само драматизират - бива си го. Е, да, ама не... после става пълна боза, нищо общо с комиксите и анимацията, набляга се на емоционалните моменти и се губи екшънът, заприлича повече на комедия. На „тъжните“ сцени целият салон се смее, или поне по-голямата част от него... има малки изключения, които са разчувствани. И така - на филма като цяло не му остава нищо друго хубаво освен за пръв път незалязаният Tobey Maguire и ефектите. Все пак е приятно и разговарящо да се ходи на кино, така че, ако ви се ходи, можете да идете и да гледате Spiderman 3 и - или да се убедите в думите ми, или пък точно обратното - да ме опровергавате.

Пламена ГЕОРГИЕВА, 10-е

„Next“ - трилър със sci-fi привкус

Nicolas Cage - определено е един от най-добрите актьори в Hollywood. Тази година обаче за пореден път го виждаме да се справя и като продуцент. „Next“

е страхотен филм, от който всички, които са го гледали, остават впечатлени. Успехът на филма се дължи на страхотната актьорска игра в лицето на самия

Nicolas Cage, невероятната Julianne Moore и красивата Jessica Biel, която със всяка изминала година доказва, че наистина притежава талант. Голям е и приносът на сценариста Gary Goldman, който ни е познат от „Специален доклад“. Next има поразителен сюжет от повечето филми, които се правят напоследък - в него няма да видите вече твърде добре познатата ни шизофрения, нито пък някой супергерой, а просто много добър трилър със sci-fi привкус. Става въпрос за човек, който притежава специални способности и знае как да ги използва, но не се стреми да спаси света, поне докато не е принуден да го направи. Краят е доста неочакван и поставя доста въпроси, което значи, че със сигурност ще има и Next 2. Засега ни остава само да се надяваме, че продължението ще е също толкова добро и че ще се правят повече подобни филми.

Пламена ГЕОРГИЕВА, 10-е

Коничуа *

道
空
水
手

*Здравейте!

Учениците на Английската гимназия са известни с неугасващия си интерес към различните и сравнително непознати култури. Това отново пролича по ентусиазма, с който 10-з клас се включи в празнуването на „Денят на Япония“, който се състоя на 1 юни 2007 г. (петък) в Данчовата къща, в Стария град.

Събитието беше част от инициативата на местни дейци и доброволци от Япония. Ръководител на групата от ЕГ-то беше г-жа Антония Танчева, преподавател по немски език. Тя работи активно с десетокласници по проект за заздравяване на българо-японската дружба и за сприятеливането на връстници от

двете нации.

В този смисъл, целта на мероприятиято беше напълно изпълнена. Всички ученици почувстваха духа на Япония. Отзивчивите и дружелюбни доброволци от страната на изгряващото слънце бяха готови да отговорят на всякакви въпроси, от страна на заинтеригуваните десетокласници. Те дискутираха теми от ежедневието на японците – от любовта им към опознаването на чуждите култури и езици до най-разпространените лични имена. Сравнението между техните типични национални герои и най-популярните им романи и нашите се наложи естествено и даде повод за много доброжелателни шеги.

Най-впечатляващи за българите се оказаха експонатите от изложбата, до които имаша пълен достъп. Напълно в духа на празника (Ден на детето) всички провериха уменията и късмета си в традиционни японски игри и разгледаха отблизо уникални кукли със символично значение. Най-голямата атракция за

момичетата бяха кимоното и украшенията към него, докато момчетата изучаваха с любопитство рисунките и историите за самураи.

В крайна сметка, ни-

кой не си тръгна с празни ръце, а получи „калиграфска“ изненада – своето име, написано на японски. А оригиналните оригами във формата на екзотични цветя или животни остана-

ха за спомен от един летен следобед, наситен с емоции.

На десетокласниците им престоят още вълнуващи срещи с новите им японски приятели.

А дотогава – „Джани“ **

Текст: София К. 10-з

Снимки:

Александра П. 10-з

**Чао!

„Сътресение“, или един поглед назад

Възнамерявате ли да прекарате поне кратък период от дългоочакваното лято в онова далечно измерение, наречено „Село“? Въпреки че една голяма част от нас вероятно ще тръснат глава и ще заявят с умерено количество изтънено презрение, че са прекалено големи, за да ходят „при баба и дядо“, със сигурност почти всички си спомняме какво беше, когато ходехме на село всяко лято. Помнете ли онези промяна в околния свят, съпътстваща пъту-

ването към дядовата къща? Градският пейзаж остава зад нас, шумовете на ежедневието потъват в галещата ухото тишина, а селото изглежда толкова различно от всичко, което сме свикнали да виждаме в продължение на месеци.

Именно така е представено българското село в моноспектакъла на Мариус Куркински „Сътресение“. То е един малък, затворен в себе си свят, изпълнен с истории за далечни и нетолкова далечни времена – онези истории, които моите, твоите и всички наши дядовци и баби разказваха привечер на незаменните дървени пейки пред единствената бакалница. Именно това се случва и в Драматичен театър – Пловдив, на 9 май – Мариус Куркински върна времето назад.

Моноспектакълът „Сътресение“ обединява три разказа на Николай Хайтов: „Сътресение“,

„Страх“ и „Засукан свят“. Във всеки един от тях се съдържа изповедта на човек, който хвърля поглед назад към живота си, човек, който ни кара да се смеем, да треперим, да плачем, но и да се замислим за самите себе си и за корените си. Както самият актьор споделя за своя герой: „Кой е той? Наш близък, който си отива тихо, изоставен в забравено село? Пред кого споделя? Всеки си отива сам. Затова и актьорът е сам

пред своята публика.“ За два часа малкото селце Яворово, стъпено някъде из Родопите, беше моето село с простия живот, лишен от суета и капризи. В гласа на актьора звучеше гласът на собствения ми дядо, както и историите му, които преди време ми изглеждаха така нереални. Едновременно с това, мистичната, дори леко призрачна обстановка в театъра, мъждукащите газови фенери на сцената и пропитата с напрежение и очакване тишина накараха всеки по свой собствен начин да почувства замисъл в думите на Оскар Уайлд: „Сцената не е просто място за среща на всички изкуства, а място, където изкуствата оживяват.“

Но нищо не говори по-глаголющо за успеха на едно представление от реакцията на публиката. Смахът, въздишките, вниманието, съсредоточено към сцената и към самотната фигура, чието превъплъщение те кара да я гледаш, без дори да мигаш – всичко това убедително доказва, че Мариус Куркински бе успял да ни плени за пореден път с обаятелната си екскзотричност. След завладяващи моноспектакли като „Дамата с кученцето“, „Дневникът на един луд“, „Песен на песните“ и „Самият човек“ и на фона на режисиранието от него незабравими пиеси („Свекърва“, „С любовта шега не бива“, „Кървава сватба“), актьорът отново засвидетелства несравнимия си талант, а публиката го изпрати на крака с бурни аплодисменти.

Мирела НИКОЛОВА, 10-и

Джордж Майкъл в България!

Джордж Майкъл промени турнето си специално за да дойде в София (28.05.) и да пее за Валя, Валентина, Нася, Кристиана, Снежана и Ашраф. Мегазвездата подари гласа и лицето си на каузата за спасяването им. През цялото време той бе с лентата „Не сте сами“ на ревера си. Още с излизането си на сцената Джордж Майкъл каза: „Тук съм по две много специални причини – за да благодаря за последните 25 години, през които бяхме заедно, и да подкрепя кампанията „Не сте сами“. Два пъти стадионът вика на бис поп идола.

Вторият път – специално, за да изпее песента Freedom. Пет минути целият стадион скандираше: Freedom.

„Тази песен е специално за медицинските сестри в Либия. Посвещавам я на тях – нека заедно извикаме „свобода“ така, че целият свят да ни чуе. Това е най-важно за тях.“ След тези думи на Джордж Майкъл столичният стадион „Локомотив“ изригна: Freedom. Над 25 000 българи станали на крака и запяха мегахита заедно с Краля на попа. Нека и ние подкрепим кампанията „Не сте сами“!

Анна КОЛЕВА

Няколко съвета за ползотворна ваканция

скокове, най-известен измежду тях като че ли е клуб „Адреналин“. Към екстремно-приключенските занимания ще спомена рафтинг (лудото спускане с лодки по още по-лудите реки), сърф, яхтинг, пешерно дело, парашутизм, дори спортно катерене. Вие си изберете. Са-

спиращи дъха гледки, все пак това е Розовата долина. Има курсове за парашутисти, ако, току-виж, много се запалите. Можете да си купите и екипировка. Това лято смятам да се пробвам. Кой е с мен?

7) „Разходка с лодка“ Искате ли преживяване в стил „Разходка с лодка“? Е, може би не точно такава. Ако не ви става лошо от катещи се плавателни съдове и обичате вятърът да брули косите ви, можете да се насладите на круиз по река Дунав. Подходящ маршрут е Русе-Никопол-Видин. „Железни врата“, Велико градище, след това по желанието към Хърватия, Унгария, Словакия, Австрия и Германия. При положение че избере-

9) **Къде изчезна любовта?**
Всички сме наясно с прословутата разпуснатост и горещата атмосфера на летните флиртове. На някои зимата в мечтата хралупа им идва в повече. За тези индивиди лятото е като мана небесна и, независимо от мястото, те се чувстват в свои води. И, естествено, флиртуват с почти всичко, което има крака, по-дълги от тези на кухненската маса. Само имайте предвид, скъпи младежи, че някои романтични души се надяват приказката да не свърши с първия учебен ден. В най-лошия случай може да загубите съня си от пощъркелки от любов обожатели.

10) **Може ли да си клатим краката?**

Естествено, че да. Никой не може да ви накара да правите каквото и да било. В крайна сметка, почивката си е абсолютно заслужена. Толкова тежки 10 месеца никой не е виждал досега. Какво блаженство е да не правиш нищо. Кофти е обаче, че омръзва. Но коя съм аз, че да спирам порива ви към небитието. Все пак, будистите изглеждат щастливи

Лятото е на прага ни. Вероятно ще имаме толкова свободно време, че ще дойде моментът, в който започваме да се чудим какво всъщност да го правим. И накрая излиза, че не сме свършили нещо полезно. Ето 10 приятни занимания, които биха ви убедили, че тези 2 месеца не са били напълно пропилени.

1) Екскурзия по Черноморието

Имаме си море, имаме си плажове, имаме си добри хорица, които качват на стоп. Какво по-хубаво от това, да пътуваш, без да знаеш къде отиваш. И какво по-опияняващо от величествени изгреви и загорели мъжки/женски тела. Като започнем от юг на север, казват, че най-хубаво било в Царево, след това Китен, Приморско и Созопол. После през Бургас, Поморие и кулминацията – Несебър. За помераките и рокаджите – може да стигнете и до Каварна. :)

2) Скъпите ни балкани

Винаги като дойде лято и човек е пред дилема – море или балкан. Хайде стига, защо не и двете? Тук съм пристрас-

на, моята любов са Родопите. Ако сте любители на фолклора, през август има събор в село Гела. Но където и да решите да се покачите, ще откриете красота. А и чистият въздух си остава безценен. Пък и нали знаете, наше лошо няма.

3) Картинг и боулинг.

Колкото и да звучи банално вече, има доста хора (в това число и аз), които още не са вкусили от адреналина на псевдоформула 1 на родна почва в Лаута. А дано да ни се отвори парашутът поне това лято. А боулингът е наблизо, давай да бутнем по някоя друга кегла.

4) Като заговорихме за парашути...

...и адреналин, неизброими са клубовете за бърджии

мо внимателно с главата.

5) Пейнтбол.

Вънуващо военно преживяване. Най-популярен засега си остава Пейнтбол – „Халето“, София. Ако така и така сте тръгнали нататък я за някой изпит или просто на разходка, малко адреналин няма да ви дойде в повече. Ще изгорите и няколко калории – ако не от бягане, то от стискане да не ви улучат рано-рано.

6) Парашутизъм в Казанлък.

Ако искате да видите света отгоре, Авио Делта е мястото – хората могат да ви разкажат в небето над

рете такъв вид туризъм обаче, трябва да свикнете да сте точни. Отпътували корабът, загубени сте. Или точно напътни...

8) Събудете доброволца в себе си.

Запишете се в неправителствена организация. Вълневателно е, меко казано, ограничен, все пак може да се замислите над вариант като Зелени Балкани, Национален Амианс за Работа с доброволци, Червен кръст, някоя скаутска организация и т.н. Важното е да се върши работата, а удовлетворението ще ви държи в екзалтирано настроение доста дълго време.

хора, но да сте ги видели да подскачат след мацки или да се стрелят с изкуствени пушки? P.S. Изключвам рекламната на една бира, където въпросните духовници владееят до такава степен финтовете с топка, че чак свят ти се завива.

P.P.S. И все пак, ваканцията си е ваша. Каквото и да правите, насладете се максимално. Втора такава тази година няма да ви огрее. :)

Еница ГАБРОВСКА

Влюбените двойки В ЕГ „Пловдив“

Димитрина Шиндова – 10-Г; Станислав Ласков – 10-Г

— **От колко време сте заедно?**

Ина: Една година.

— **Как пламна искрата между вас?**

Ина: В 8-и клас не се понасяхме и постоянно се обидяхме, бяхме в различни компании. След това в 9-и клас запознахме за излизаме заедно и той (Ина сочи Ласков) започна да ме сваля.

— **Кое е най-романтичното ви преживяване?**

Ина: Миналата година, когато бяхме на море, осмиснахме на плажа и след това се разходихме из Равда. Беше прекрасно.

— **Какво са плановите ви за бъдеще?**

Ласков: Да ходим заедно на море.

Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 10-И

Интервюта, продължения:

Лъчо:

— А учителите?

— Учителите са една от добрите страни на чуждата система, тъй като първо са млади, второ – ентусиазирани и винаги готови да ти помогнат, просто така ги обучават. Биха отделили час след работа само за да помогнат на определен ученик и са много коректни. Нямам любимци или ученици, които да не харесват. Интересно е също, че, ако не пишеш в час, нямам право да ти се карат. Дори и да избягаш от час, нищо не могат да ти кажат или да те питат за причина. А относно цялата образователна система – огромно плюс е предлаганото разнообразие от възможности, които имаш в гимназията. Може да си създадеш програма според това какво искаш да учиш. Примерно, след 10-и клас може никога повече да не взимаш химия или биология, ако искаш да се съсредоточиш в нещо коренно различно. Имаш избор. Почти всеки предмет има две разновидности в зависимост каква е целта ти след завършването – може или университет. Може и да повтаряш предмет, ако не харесаш резултата си и искаш повече (всеки предмет се изучава само един срок поради факта, че в програмата ти всеки ден).

— **Скъпо ли е обучението след 12-и клас за хората там?**

— Като за такава важна крачка в живота на човек мога да кажа, че въобще не е скъпо. Примерно, таксата за обучение в колеж за два семестра (една година) е средно под \$2000, която, ако работиш, може да спестиш за няколко месеца докато си ученик. Година в университета излиза двойно или повече. Като стана дума за пари, когато пристигнах тук, се учудиха много, че не съм работил досега. Тук всеки ученик може със собствени пари да си купи компютър, фотопарат, МРЗ или PlayStation, без да мичи родителите си. По-самостоятелен си.

— **А ти каква специалност си се ориентирал?**

— Независимо дали съм в Канада, или България, трябва да се избере нещо практически и приложимо. Ориентирал съм се към телекомуникации, тъй като според мен има по-голямо търсене от фризьор на домашни любители например.

— **Ако можеш да направиш едно малко обобщение за живота там, каква би била най-добрата и най-лошата му страна?**

— Ами ще започна с минусите, тъй като ние българите имаме навика да се оплакваме. Както вече споменах, за съжаление, най-новите технологии и иновации не се използват навсякъде, където е възможно. Градският транспорт в Торонто не е нищо особено, но като за емигранти става (докато чужденец брой центовете си за билет, канадецът е изправен пред дилемата с коя кола да отиде на работа). Трудно е да се свикне и с факта, че в ежедневието и най-малките неща отнемат доста от времето ти. Освен това хората не са настроени да мислят постоянно за развлечения, докато в България е другата крайност... Колкото до добрите страни, това се изразява най-вече в материално отношение – без да си депутат или мафиот, можеш да си позволиш изплащане на кола, къща, бо-инчова плазма, да ходиш редовно на почивка и т.н. Манталитетът на хората също е различен – да се оплакваш, клоунариш или винаги да търсиш полза за от другите е нещо доста НЕюморално. Хората се опитват да постигнат нещо сами, не чакат някой друг да ги уреди. Самият живот също е по-спокоен, липсват чести убийства, катастрофи и т.н.

— **Липсва ли ти работата за Делта?**

— Да! Докато бях в училище, това ме караше да чувствам, че правя нещо, че съм част от екип. Липсват ми и готините хора, с които съм работил. Ако тук работех с индийците или китайците в училище, и изведнъж напуснех, въобще няма да ми липсват!

— **Как ти више самата атмосфера там? Нещо в теб променило ли се е?**

— Определено има какъв да се адаптираш. Основното е, че е трудно да бъдеш същият, само че на английски. Има фактори, които ограничават контактите – разстояние, време, работа. Относно дали се е променило нещо в мен – правя си изводи как трябва да се държи човек в такова общество, кои свои черти да потиснеш и на кои да наблегнеш. Бих казал, че атмосферата тук действа позитивно – не се ядосаваш толкова, забравяш нашенските „гъзарии“ и изкривени изждения.

— **Кои учители ще си спомниш винаги от нашето**

то училище?

— Без да се замислям – г-жа Йоргова на първо място, просто съм много щастлив, че ни се падна за класна, тя е много позитивен човек. Като пример за крайно добър преподавател бих дал г-жа Кацарова. Спомням си, че един приятел имаше двойка на тест, но тя не искаше да я остави и му даде възможност. Трудно е да се забрави и Златка Стоева – тя имаше много модерен и младежки подход към нещата. За мен и трите са прекрасни учители. От мъжката част се сещам за г-н Манолов – точен и се разбираш лесно с него.

— **Скоро предстои избор на нов редакторски екип на вестника. Какво би посветил новите редактори и пожелал на старите?**

— На стария екип бих пожелал напред в живота да са толкова успешни и отзивчиви, колкото бяха и през тези години в Делта. На пръсти се броят такива готини хора, вестникът е едно голямо постижение за всички. Пожелавам им успех и с кандидатстването. А на бъдещите редактори пожелавам Делта да ги научи на много от нещата от реалния живот – борба с трудностите, справяне със срокове и работа в професионална среда. Нека приемат работата като възможност да се докажат.

— **Ако можеш след време да се върнеш за постоянно в България, би ли го направиш?**

— Хм, много интересен въпрос. По-скоро, след събран опит и години, бих се прицелил по-нагоре в класацията – САЩ или Англия. В България бих дошъл на почивка, но след като човек свикне с по-доброто е трудно да се върнеш назад за постоянно. Чужбина ти дава много възможности, а, за разлика от България, ако си по-добър и заслужаваш повече, тук те ти плащат повече.

Провел:

Маргарита ПЕЕВА

Петя:

— **Подготви ли те по някакъв начин нашата образователна система за това, което ти се случва в момента?**

— Мисля, че много малко. По-скоро моята способност да изтискам от нея това, което искам, а не самата образователна система ми помогна. Например английския го научих, защото съм ходила на много частни уроци като малка и защото бях съвестна в училище, а и сериозно се готвих за SAT (научих всичките думи и изречения сума ти книги в оригинал). В интерес на истината, ако бях дошла тук преди 2-3 години, нямаше да се справя, защото не бях натрупала такъв опит с английския, каквото получих от подготовката си за SAT. Освен това, аз и в България винаги си задавах въпроси и по този начин си правех образованието малко по-американско. И извънкласните дейности сама си ги създадох. Тук всяка гимназия си има вестник, който е утвърден и спонсориран от училището, така че е много лесно да отидеш и да се занимаваш с него.

Ние си нямахме вестник в ЕГ „Пловдив“, затова си направихме. Но не мисля, че това е засауга на образователната ни система. Може би единственото, на което ме е научила, е да се справям с хиляди неща наведнъж и да се организирам така, че времето да ми стигне за всички предмети. Знанията за лесни оценки и преписване обаче, за съжаление, не вършат никаква работа тук (пак се смея). Това е едно от най-изумителните неща на американската образователна система. На изпит преподавателите обикновено раздават материали и си излизат, като се връщат само да ги съберат. Дори има take-home exams, които си ги правиш къщи, като нямаш право да ползваш мощни материали. И никога дори не си помисля да препиш! Имам си Honor Code, който подписвах в началото и според който, ако те хванат да препиш, ти се налага да получиш наказание. Комисията се състои само от ученици. Дори за неправилно цитиране на източници наказанията са много сериозни. Плагиатството всъщност е едно

от най-заклеймяваните неща.

— **Кой е любимият ти предмет?**

— Японски, защото по принцип обичам да уча езици и защото програмата е много добра, всички, които се занимават с японски са много сплотени, професорите са много загрижени за нас и непрекъснато организират всякакви мероприятия (освен двата пъти в седмицата, в които имаме Japanese Language Table, т.е. ядем заедно и общуваме на японски).

— **Как прекарваш свободното си време?**

— Такова, за съжаление, освен ако не преобременеш работата си, няма. Петък и събота вечер се организират парти, които са официални и регистрирани. На тях американците отиват пияни и се натискат като побъркани на фона на рап музика. Обаче на мен нещо ми постяте тези парти. Иначе често си губя времето във facebook.com, когато ме мъзи. Друго за правене наоколо няма много. Разбира се, може да отидеш във фитнеса, на някое от хилядите игрища или зали за различни спортове или пък в басейна. Може да излезеш на разходка, да вземеш филм от библиотеката, да четеш книги, да си говориш с приятели, но това е всичко. Колежът се намира в едно супер мръничко градче (американците не признават думата „село“) и ако нямаш кола, си за никъде.

— **Пречи ли ти работата?**

— Работа само като част от стипендията си, което е 6 часа на седмица. Това изобщо не е много, така че не ми пречи. Освен това работата ми е такава, че мога да уча на работното място. А заплащането си е добро.

— **Кое ти е най-трудно?**

— Да ги разбера американците. Преди да дойда, си мислех, че знам какво представлява американската култура. Все пак толкова филми съм изгледала, пък и слушам почти само американска музика. Но се оказа, че представите ми са много повърхностни и объркани. Все още не съм сигурна как точно да ги определя. Уж са отворени, но всъщност са невероятно

консервативни – почти всички ходят на църква и смятат секса преди сватбата за грях. В същото време се натискат на дансинга като невидими. Освен това, учат страшно много – изобщо не е необичайна гледка библиотеката да пълни от народ в 12 вечерта в деня ден. Хората са се надвесили над купищата учебници и зубкат ли зубкат. А ела да ги видиш в петък вечерта – пиене и купони. Пият (почти) само бира, и то с разни игри. Това се нарича: pregaming, защото се прави преди „истинския“ купон, на който те се натискат. Друга противоречива черта е тяхното дружелюбие и учтивост. Винаги поздравяват, и то задължително казвайки ти името си, но да се откубнеш от разговорите за училище и времето е почти невъзможно. Не дай си Боже, да се оплачеш за нещо – това е смъртен грях. Може би защото те са израснали в такава среда, че вярват в успеха си и никога не са се лишавали от нещо, че да им се налага да се оплакват. Другото най-трудно дойде, когато се прибрах къщи за коледната ваканция. В един момент осъзнах, че вече не живея там и не се чувствам съвсем като у дома си. Но тук също не е моя дом. Това чувство е много подтискащо.

— **Какво би посветвала хората, които също като теб биха искали да заминат за следват в САЩ?**

— Хубаво да си помислят какво наистина и защо го искат. И дали са готови на малко самота за професионално израстване. Другият българин, който е тук, също се оплаква, че не харесва американците, но изобщо няма намерение да се маха, защото другите възможности не са за изпускане.

Провел: ban4ev

Небивалици

Всеки ден се сблъскваме с небивалици. Те са на улицата, вкъщи, в магазина, но, за съжаление, най-много са в училище. Дали защото прекарваме там половината си ден, или поради други причини, това решете сами. И все пак, небивалиците понякога стигат до крайности, стават неконтролируеми и дори училището като цяло няма нищо общо с изградената модела от нашите родители – на идеалното място, където цари

дисциплина, където всеки може да се развива и образова и най-важното – където се изграждат личности!

Както казва един приятел – „Нищо общо!“ Примери? 1) Двама ученици четат един и същи доклад един след друг, на първия пишат 5, на втория 6. Сори, пич, шанс. 2) В сряда ми пишат отсъствие за четвъртък (без коментар). 3) На 1 съученик му пишат цял ден отсъствия, макар че не е отсъствал цял месец

(4) Цял ден имаш супер тълпи часове и тъкмо започва най-интересният – някоя двойка или тройка, или пък те гонят, защото си твърде ентусиазиран. Прибиращ се вкъщи и майка ти те пита с две думи: „Какво си направил пак?“

За сметка на това има много сериозни учители, които ни учат със знанията и авторитета си, че едно от важните неща е да отстояваме гледната си точка, без да

я налагаме, да уважаваме избора на другия. Не знам дали сте се замислили, но за да оцелее човек в днешно време, трябва да знае какво иска и какво прави, за да постигне целта си. Ако постоянно му се обяснява колко е необразован, как не чете, какво кюфте е или как няма да стане нищо от него, вместо да бъде насочен в правилната посока, самочувствието му се потъпква и остава несигурен.

Това – да се питаш понякога: „Какво, за бога, правя тук?!“, е нормално. Просто може би не трябва да забравяме, че живеем в една голяма небивалица – ако не вярвате, се огледайте – пенсионерите ровят по кофите и гладуват, за да си купят лекарства, без които не могат да живеят, студенти не могат да продължат образование, то си просто защото няма пари да си платят изпита (знанията нямат

значение, нека не се заблуждаваме), родителите ни работят по 12 часа, за да могат да ни осигурят нормален живот.

Съжалявам, ама това няма никъде. Затова единствената ми надежда е нашето поколение. И най-важното, тъй като ви познавам, съм оптимист за това, което предстои! Хора, нека не се оставяме да бъдем пропипти от целия този фалш.

Studio X

ВРЕМЕ ЗА ГУБЕНЕ

РЕЧНИК: АЛО, ЖАНИН, ИОБАТ, КАНИЦ, ЛАРА, ПАТАН

	8		7		4		
3				8	2		6
	6	5			9		
6			3			2	8
			6		5		
	3	1			4		7
			9			1	2
4			1	5			3
		3			8	7	

		4					
	7	8	9	6			1
5			8				7
		9	5		7	8	1
8			4				5
	4	5	6		1	9	
4				6			2
2				9	5	1	3
					4		

6			3				
4			9			7	8
2				5	4		3
1		6				4	
	3	4				1	9
		9				3	6
8			4	6			5
3	4				2		1
				7			4

Колаж на Николай Суванджиев

Немският езиков център „Саксония-Анхалт“ в Пловдив към Фондация „Център за срещи на провинция Саксония-Анхалт“ е основан през 1999 г. С подкрепата на Гьоте-институт - София,

той е единствената институция в Пловдив и региона, оторизирана да провежда изпити по стандарта на Гьоте-институт с участието на негов представител

Ние предлагаме една широка палета от езикови курсове по немски език, които съответстват на Общоевропейската езикова рамка (GER) и извещават до следните изпити:

Нива на езиковите курсове	ниво съгласно GER	изпити на Гьоте-институт	Тип	Продължителност	Кога?	Брой курсисти
Грундшифе A1	A1	Start Deutsch 1	Екстензивни курсове	12 седмици	есенен (зимен)	до макс.
A2	A2	Start Deutsch 2		10 уч. ч. * седмично	пролетен семестър	15 курсисти
B1a	B1	Zertifikat Deutsch (ZD)				8 група
B1b			Суперинтензивни курсове	4 седмици	летен семестър	до макс.
Мумелшифе B2a	B2/C1	Zentrale Mittelstufenprüfung (Prüfung Wirtschaftsdeutsch		25 уч. ч. сегм.		15 курсисти
B2b		TestDaf				8 група
ZMP C1		Zentrale Oberstufenprüfung (ZOP)				
(PWD) om C1						
Обершифе C2	C2					

АКТУАЛЕН ГРАФИК ЛЕТЕН – СУПЕРИНТЕНЗИВЕН КУРС

начало : 2. юли 2007. - край: 27. юли 2007.

хорариум: 100 уч. ч. - записване курс и входен тест: до 22. юни 2007 г.

Бисери

● Животът е като стълба в кокошарник - къс и оскран!
 ● Животът е болест, която се предава по полов път и е със 100% смъртен изход.
 ● Не ходи по чуждите стъпки, защото няма да оставиш следа!
 ● Не се дразни, когато другите говорят зад гърба ти, а се радвай, че си пред тях!
 ● Не е страшно човек да се роди глупав, страшно е да умре глупав.

● Старите хора дават добри съвети, защото вече не са в състояние да дават лоши примери.
 ● Ти си това, на което се правиш, затова внимавай на какво се правиш! (Кърт Вонегът)
 ● Приятните неща или са незаконни, или са неморални, или от тях се дебелее. (Андре Моруа)
 ● Какво се хилиш като наръпана от мамут кисела краставица?!
 ● Браво бе! Вие много учите! Вчера влизам в едната стая, двама четат, двама спят, влизам после в другата - точно

обратното.
 ● Има отсъстващи - виждам ги!
 ● Ако Йовков беше жив, щеше да се обърне в гроба.
 ● Ей, момчета, толкова години не ме научихте да работя на компютър, поне на принтер ме научете! (Директорка на техникум по електротехника)
 ● Вече станяхте големи мъже - особено момчетата!
 ● Рамбо Силек (Второкласник)
 ● Деца, моля стойте малко по-далеч от компютрите, че нали знаете какви вируси има.

ЕКИП „ДЕЛТА ТЕ“

Редакторски екип:

Еница ГАБРОВСКА, 0877 140 354
 Катерина ГАЙДАДЖИЕВА, 0886 443 628
 Мая КУМАНОВА, 0885 579 455,
 Николай ГАРАБЕДЯН, 0885 299 944

Репортери:

Блага ЗЛАТЕВА, Пламена ГЕОРГИЕВА,
 Мирела НИКОЛОВА, Маргарита ПЕЕВА

Фоторепортер: Николай СУВАНДЖИЕВ,
 e-mail: deltate@gmail.com

Този вестник е осъществен с помощта и съдействието на ИК „Марица“ - Пловдив